

Ngàn Năm Chân Tình

Contents

Ngàn Năm Chân Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	13
8. Chương 8	16
9. Chương 9 End	17

Ngàn Năm Chân Tình

Giới thiệu

Nàng – vốn là hồ yêu, một lần gặp nạn được hắc cứu thoát, vì cảm kích mà nguyện ở bên cạnh hắc c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngan-nam-chan-tinh>

1. Chương 1

Trong một làng chài nhỏ nhỏ, đám nhóc đang tụ tập vây quanh một lão bà bà, đôi mắt háo hức, trông chờ, dõi theo từng thay đổi của bà. Đường như đã quá quen với ánh mắt “hâm mộ” của chúng, lão bà ánh mắt vẫn chú mục vào cái lưới đánh cá, tay cũng không ngừng tháo tháo gỡ gỡ, cất giọng trầm trầm, già nua kể:

”Ngày xưa ngày xưa, cách đây rất lâu rồi, khi trời đất còn chưa phân rõ, thần tiên vẫn thường xuyên đi lại giữa nhân gian và thiên đình, có một vị Thiên Tướng nọ, hắc dung mạo vô cùng tuấn mỹ, pháp lực cao cường, địa vị trên thiên giới có thể nói dưới một người, trên muôn người, là đối tượng được chúng thần tiên ngưỡng mộ. Tuy nhiên bản thân hắc luôn cảm thấy cuộc sống rất nhàm chán. Cho đến khi hắc trong một

lần đến nhân gian thực hành công vụ, tình cờ cứu được một tiểu hồ ly. Không ngờ tiểu hồ kia lại là một hồ yêu mỹ mạo tuyệt trần, vì cảm ơn cứu mạng của hắn mà cam nguyện lấy thân báo đáp.

Hai người ở bên nhau dần dà nảy sinh tình cảm, nhưng tiên – yêu cách biệt, tình yêu của họ khiến cho tam giới hỗn loạn. Trước tình hình đó Thiên Đế lệnh cho bọn họ không được ở bên nhau. Thiên Tướng một lòng chung tình với hồ yêu, kiên quyết không chấp nhận mệnh lệnh của Thiên Đế, mang theo nàng bỏ trốn.

Thiên Đế tức giận ra lệnh cho thiên binh thiên tướng đuổi theo truy bắt bọn họ. Một hồi ác chiến kịch liệt xảy ra, tuy Thiên Tướng nọ pháp lực cao thâm, một người đánh lại ngàn vạn thần binh cũng là chuyện không thể nào, cuối cùng cũng bị khuất phục.

Có điều tình yêu của họ đã làm cảm động chúng tiên, khiến bọn họ vì hai người mà cầu tình. Thiên Đế thấy vậy cũng không nỡ tuyệt tâm, hạ lệnh phá hủy tiên cốt của của Thiên Tướng, đày hắn xuống nhân gian làm phạm nhân, còn hồ yêu bị phong ấn trong Phong Yêu Điện, trong vòng một ngàn năm, nếu bọn họ có thể lần nữa gặp lại nhau, yêu nhau, chứng minh rằng tình yêu của bọn họ là vĩnh cửu sẽ toại nguyện cho hai người ở bên nhau”.

Lão bà đã dứt lời, đám trẻ vẫn còn mê muội chìm trong câu chuyện, mãi một lúc lâu sau, một đứa cất giọng tò mò hỏi:

- Vậy sau đó Thiên Tướng và hồ yêu có gặp lại nhau không?

- Không ai biết được điều đó. Có người nói bọn họ đã gặp lại nhau và sống hạnh phúc bên nhau. Cũng có người nói hồ yêu đến giờ vẫn còn bị phong ấn ở Phong Yêu Điện.

- Phong Yêu Điện là ở đâu ạ?

Một tiểu nam hài cất tiếng hỏi, lập tức vài ánh mắt liếc nhìn hắn chế giễu:

- Người hỏi làm gì? Định đi tìm hồ yêu sao?

Bọn trẻ cười rộ lên khiến tiểu nam hài đỏ mặt cúi đầu, không nói được lời nào. Lão bà nhìn hắn mỉm cười hiền từ, chậm rãi trả lời:

- Không ai biết chính xác Phong Yêu Điện ở chỗ nào, chỉ nghe đồn nó nằm trên một ngọn núi quanh năm tuyết phủ.

- Mao bà bà, lại kể chuyện cổ cho bọn nhóc nghe sao?

Một tiếng nói bất chợt vang lên, mọi người không hẹn mà ánh mắt đều hướng nhìn về phía phát ra tiếng nói.

- Tam Lang, người về rồi à?

Mao bà bà mỉm cười hiền lành, trong ánh mắt tràn ngập vui vẻ.

Người vừa xuất hiện là một nam nhân khoảng tầm hai mươi tuổi, thân hình cao ráo, rắn rỏi với làn da nâu rám nắng, mái tóc đen dài được buộc gọn sau gáy, gương mặt anh tuấn với nụ cười tươi rạng rỡ trên môi mang lại cho người đối diện một cảm giác ấm áp.

- Tam Lang ca!

Đám trẻ vừa nhìn thấy hắn, đã nhao lên, nhanh chân chạy về phía hắn, kích động ôm chầm lấy Tam Lang. Tam Lang cũng vui vẻ nhắc bồng một đứa trong số bọn chúng lên, cười nói:

- Tiểu Đậu tử, đệ lại lớn lên một chút rồi.

- Đệ nữa!

- Đệ nữa!

Đám nhóc ồn ào, đứa nào cũng muốn được Tam Lang ca bế lên. Mỉm cười vui vẻ hoàn toàn không có chút nào phiền lòng, hắn lần lượt bế từng đứa một lên, quay vài vòng rồi mới đặt chúng xuống. Sau một hồi đùa giỡn với bọn trẻ, Tam Lang mới sải những bước dài nhanh nhẹn đến ngồi cạnh Mao bà bà.

- Mao bà bà! Bà bà vẫn khỏe chứ?

- Ta đương nhiên khỏe. – cẩn thận nhìn hấn đánh giá từ trên xuống dưới, lại nói – Tam Lang, nhìn người đen đi nhiều, chuyện này thu hoạch tốt không?

- Tốt lắm! Cháu đang định hôm sau mang chỗ cá bắt được đi bán kiếm chút tiền, sau đó...

Gương mặt phong sương của hấn bất chợt đỏ lên, câu nói bỏ lửng nửa chừng. Nhìn thái độ của hấn, Mao bà bà rất giác nhớ lại bản thân cũng từng có một thời tuổi trẻ như vậy, cảm thấy có chút ảm áp cùng hoài niệm.

- Phải rồi, chuyện của người và Tiểu Hoa cũng đến lúc phải tính rồi, không thể cứ để nàng chờ người như vậy mãi được.

Trong lòng Tam Lang có chút trầm xuống, hấn và Tiểu Hoa là đôi thanh mai trúc mã từ nhỏ cùng nhau lớn lên, không biết từ khi nào tình bạn đã chuyển hóa thành tình yêu. Chỉ vì hấn từ nhỏ sớm mất đi cha mẹ, cuộc sống khốn khó nên chưa thể cho nàng một đám cưới như mơ ước. Bấy lâu nay hấn âm thầm tích góp, cộng cả chuyến đi lần này cũng được kha khá, hấn muốn đến cầu hôn với nàng. Nghĩ đến những tháng ngày sắp tới có thể cùng nàng ở chung một chỗ, hấn cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

- Mao bà bà, cháu đi trước!

- Ủ, đi đi. Tiểu Hoa nó cũng mong gặp người lắm đấy.

Mao bà bà mỉm cười nhìn theo bóng hấn khuất dần phía cuối làng. Trong ánh sáng cuối ngày cô tịch, không hiểu sao lòng bà lại dấy lên một cảm giác bất an khó hiểu.

2. Chương 2

Tam Lang dừng chân trước một căn nhà nhỏ, trước sân trồng vài luống hoa cúc. Nhìn ngôi nhà quen thuộc, tim hấn đập rộn lên trong lồng ngực, khẽ đẩy cổng bước vào. Cùng lúc, từ trong nhà có một người đẩy cửa bước ra, người ấy vô tình ngắc đầu, bốn mắt gặp nhau, cả hai chợt khựng lại.

- Tiểu Hoa! Ta về rồi!

Mãi một lúc lâu, hấn mới kìm nén tâm tình đang dậy sóng, thanh âm khàn khàn đối nàng nói, ánh mắt vẫn không rời nhân ảnh phía trước. Thiếu nữ thanh tú trong bộ y phục vải thô giản dị, gương mặt xinh xắn dịu dàng, đôi mắt to tròn đang lấp lánh những giọt lệ.

- Tam Lang!

Tiểu Hoa cất tiếng gọi, thoáng cái đã ào vào lòng hấn, đôi tay nhỏ bé vòng quanh thắt lưng hấn, gương mặt ướt nước mắt vùi vào ngực hấn.

- Tam Lang, cuối cùng huynh cũng về...

Hấn xúc động, hai tay cũng siết lấy cơ thể nàng, ôn nhu vỗ về.

- Ta đã về.

Cứ thế cả hai người như quên cả không gian, thời gian, cứ thế lặng lẽ ôm lấy nhau, từng chút, từng chút xoa đi bất an cùng nhung nhớ của những ngày tháng xa cách.

- Khụ... Khụ...

Đột nhiên sau lưng vang lên tiếng người ho khẽ, lúc này họ mới giật mình tách nhau ra, cả hai gương mặt đều đỏ như tôm luộc. Tam Lang ngược nhìn người vừa xuất hiện, cất giọng có chút xen lẫn ngại ngùng:

- Giang bá phụ, người vẫn khỏe.

Nhìn gã nam nhân to lớn kia lại một bộ then thùng như những thiếu niên mới lớn, Giang Đại Ngư không khỏi cảm thấy tức người, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ thản nhiên nói:

- Cảm ơn, ta vẫn khỏe. Ta còn tưởng người chỉ biết nhớ đến Tiểu Hoa, hóa ra cũng vẫn còn quan tâm đến ta, thật khiến ta cảm động a.

Gương mặt Tam Lang vốn đã đỏ, giờ phút này lại càng đỏ dữ dội. Tiểu Hoa nghe cha mình nói thế cũng thẹn thùng không thôi, giậm chân hờn dỗi nói:

- Cha!... Ta... Ta không biết đâu.

Nói rồi xoay lưng bỏ chạy, để lại Tam Lang ngơ ngác nhìn theo. Giang Đại Ngự nhìn biểu tình của hắn, lại càng cảm thấy tức cười, tiến tới khoác vai hiền tế tương lai thân mật nói.

- Mặc kệ con bé, con gái lớn rồi khó hiểu thế đấy. Nào, vào nhà chúng ta nói chuyện.

- Dạ.

Ngoan ngoãn đi theo chân Giang Đại Ngự vào nhà nhưng lòng của Tam Lang sớm đã theo kiểu nữ kia phiêu lãng nơi nào.

- Sao, chuyện vừa rồi tốt chứ?

Giang Đại Ngự ngồi xuống ghế, rót ra hai chung trà ình và Tam Lang, miệng hỏi.

- Dạ, tốt cả ạ. Đợt này cũng được kha khá, cháu đang định ngày mai đem cá ra chợ bán, lấy chút bạc, sau đó...

Nói đến đây, gương mặt phong sương có chút đỏ lên, bàn tay lung túng gãi gãi đầu. Giang Đại Ngự nhìn thấy hành động của hắn, tâm âm thâm cười. Tiểu tử này, đã hai hai tuổi rồi, vẫn hết như một tiểu hài tử, đùng chút lại đỏ mặt ngượng nghịu.

- Sau đó, cháu muốn xin bá phụ cho phép cháu lấy Tiểu Hoa!

Hồi lâu, Tam Lang rốt cục cũng lấy được dũng khí, thanh âm kiên định, ánh mắt chăm chú nhìn Giang Đại Ngự. Giang Đại Ngự nâng chung trà lên nhả một ngụm, chậm rãi đặt xuống, liếc mắt nhìn về sót ruột của hắn thì phì cười.

- Được! Ta cũng biết tình cảm của hai đứa, nếu bây giờ ta mà không đồng ý, dễ là Tiểu Hoa sẽ bỏ nhà theo cháu lắm.

Nghe được Giang Đại Ngự đồng ý, tảng đá trong tâm Tam Lang được bỏ xuống, nhẹ nhàng thở ra một hơi, lại nghe đến câu sau, mặt hắn đỏ lên, ngượng nghịu cười.

- Ta biết cháu cũng không dư dả gì, ta cũng không đòi hỏi nhiều, chỉ cần cháu thật lòng đối Tiểu Hoa, yêu thương nó, bảo vệ nó là được.

- Cháu xin thề, cả đời sẽ yêu thương, bảo vệ cho Tiểu Hoa!

Đại Ngự nhìn Tam Lang nở nụ cười hài lòng, hắn là nhìn Tam Lang từ nhỏ lớn lên, tính tình tiểu tử này ra sao, hắn biết rõ, hắn tin tưởng gã hiền tế tương lai này sẽ đem lại hạnh phúc cho con gái hắn.

- Được rồi, uống nước đi! Tiểu Hoa nó ở sau nhà ấy, uống xong rồi ra gặp nó, ta cũng không làm kỳ đà cản trở hai đứa nữa.

Nói xong Giang Đại Ngự mang theo bàn cờ rời đi, chiều nay hắn còn có cái hẹn đánh cờ với lão Đa đây, không rảnh mà ở nhà nhìn hai người trẻ tuổi nói chuyện yêu đương.

Giang Đại Ngự vừa đi, Tam Lang cũng vội vàng chạy ra sau nhà, hắn tìm được Tiểu Hoa đang giặt đồ bên giếng nước, liền tiến lại giúp nàng xách nước. Hai người cứ lẳng lặng làm việc của mình, tuy trong lòng có rất nhiều chuyện muốn nói nhưng đều là không biết phải mở miệng thế nào. Hồi lâu, Tam Lang ngồi xổm xuống cạnh Tiểu Hoa, bàn tay to thô ráp nắm lấy tay nhỏ bé của nàng trong chậu đồ giặt, khẽ siết.

- Tiểu Hoa, ta đã xin phép bá phụ cho ta được lấy muội. Ta muốn từ giờ có thể ngày ngày nhìn thấy muội đứng trước cửa nhà đợi ta về, muốn ăn cơm do muội nấu, mặc áo do muội may, muốn đời này, kiếp này ở bên muội, bảo vệ muội... Tiểu Hoa! Gả cho ta nhé!

Ánh mắt hắn nhìn nàng chân thật mà nồng ấm, khiến nàng không cách nào dời mắt khỏi mắt hắn, gương mặt thanh tú dần phủ lên hai rặng mây đỏ, đôi mắt huyền long lanh.

- Muội bằng lòng. Muội muốn ở bên huynh, trọn đời, trọn kiếp bên huynh.

Dưới ánh hoàng hôn chậm buông, đôi nam nữ lặng lẽ soi mình trong mắt nhau, nghĩ đến những ngày tháng sắp tới, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

3. Chương 3

Tam Lang trên đường trở về làng, tâm tình vô cùng vui vẻ. Nhìn xấp vải đỏ trên tay, bàn tay còn lại vô thức luồn vào trong ngực áo, chạm đến bề mặt trơn nhẵn, lạnh lạnh của cây trầm ngọc, nghĩ đến gương mặt bất ngờ của Tiểu Hoa lúc nhìn thấy chúng, hắn không kìm được mà nở một nụ cười, gương mặt râm nắng bừng lên hạnh phúc.

Quác... Quác...

Trong khu rừng vắng lặng bỗng vang lên tiếng quạ kêu, Tam Lang bước chân khựng lại, khe cau mày. Làng chài của hắn vốn là một ngôi làng hẻo lánh nằm bên bờ biển, muốn mua bán thứ gì đều phải xuyên qua một khu rừng nhỏ vào thành trấn. Trong rừng có tiếng quạ kêu là chuyện rất bình thường, có thể là xác một con thú nào đó, đôi khi cũng có thể là ai đó không may gặp nạn chiêu dụ lũ quạ. Bình thường, Tam Lang sẽ không để ý đến thanh âm của lũ chim này, thế nhưng không hiểu sao một linh cảm kỳ lạ lại thúc giục hắn đi theo tiếng quạ kêu.

Lần theo tiếng kêu và bóng đen trên bầu trời, Tam Lang đi sâu vào một khoảng rừng u tối, đến bên một vách núi dựng đứng, hắn phát hiện ra bầy quạ đang sà xuống bên cạnh hồ. Tam Lang tay nhặt một nhánh cây khô gần đó, chạy lại xua đi lũ quạ. Bất ngờ bị tấn công, bầy quạ nhón nháo đập cánh bay lên, vài con trong số chúng không xác định rõ phương hướng, nhắm thẳng Tam Lang mà bay tới, khiến hắn vội vàng giơ tay che kín mặt. Chờ cho đến khi không cảm thấy có bóng đen trước mặt, tiếng đập cánh cùng thanh âm của bầy quạ đã ở trên cao vọng xuống, Tam Lang mới buông tay xuống, cúi đầu nhìn “miếng mồi” lúc này của lũ quạ.

Người?!

Hay nói đúng hơn là thi thể của một thiếu nữ. Tim hắn không hiểu bỗng nhói lên một cái thật đau, tựa như có ai dùng dao đâm vào, khụy người xuống bên cạnh cỗ thi thể, Tam Lang không ngừng hít thở thật sâu, hồi lâu, mới có thể lấy lại hô hấp bình thường. Hắn đưa mắt nhìn thi thể trước mặt, nàng một thân thanh y ướt đầm, dính bết bùn đất cùng lá cây, lại còn có rất nhiều chỗ rách nát, chắc là rơi từ trên cao xuống, nhưng vẫn có thể nhận ra chất vải thượng đẳng. Mái tóc đen dài xõa tung che lấp khuôn mặt khiến hắn không nhìn rõ nàng. Như ma xui quỷ khiến, Tam Lang nhích lại gần thi thể thiếu nữ, một ngón tay chậm chậm đưa đến trước mũi nàng.

Còn thở!

Hắn kinh ngạc, hai mắt mở lớn nhìn nàng. “Thi thể” này cư nhiên còn sống!? Không hiểu sao trái tim trong lồng ngực lại kích động đập loạn. Sau một hồi suy nghĩ, Tam Lang quyết định đưa thiếu nữ về làng. Hắn tiến đến rút rìe:

- Tiểu thư, thứ lỗi thất lễ!

Nói xong, nâng cơ thể của nàng dậy, kéo ra sau lưng, cứ thế cõng nàng về làng.

.

.

.

Cốc... Cốc...

Nghe tiếng gõ cửa, nghĩ đến là Tam Lang trở về, Tiểu Hoa vội vàng chạy mở cửa, miệng reo vui:

- Tam Lang, chàng về rồi.

Chợt, nụ cười đọng lại trên môi, ánh mắt nàng mở to đầy kinh ngạc. Người trước mặt thật đúng là Tam Lang của nàng, có điều sau lưng hắn còn có thêm một người nữa. Bộ dạng vô cùng chật vật, mồ hôi nhễ nhại, Tam Lang vừa thở, vừa nói:

- Tiểu Hoa, có chỗ nào cho nàng ta nằm xuống không?

- Ân! Trong này.

Máy móc gập đầu, Tiểu Hoa dẫn đường cho Tam Lang vào phòng của nàng. Đặt thiếu nữ nằm xuống giường, Tam Lang đứng một bên thở hổn hển, bất chợt có một cốc nước giơ ra trước mặt hắn. Tam Lang ngẩng nhìn Tiểu Hoa, nở nụ cười, đón lấy cốc nước nốc cạn.

- Có chuyện gì vậy?

Chờ hắn uống nước xong, Tiểu Hoa mới cất giọng nhẹ nhàng hỏi, ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ trên giường.

- Trên đường từ thành trấn về, ta bắt gặp nàng ấy bị lũ quạ bu lấy trong rừng. Lúc đầu còn tưởng nàng ấy đã chết, sau mới biết là nàng vẫn còn sống, không thể thấy chết không cứu nên ta đưa nàng ấy về đây.

- Ân! Nhìn nàng ấy đáng thương!

Tiểu Hoa ánh mắt lướt qua bộ y phục rách bươm, bẩn thỉu, lấm tẩm máu của thiếu nữ, đôi mắt ánh lên thương cảm. Tam Lang cũng gập đầu đồng ý với nàng. Bất chợt, như nhớ ra điều gì, hắn “À” một tiếng khiến Tiểu Hoa giật mình.

- Thôi chết! Lúc công nàng ta về đây, ta để quên sấp vải trong rừng rồi.

- Vải?

- Phải, là vải đỏ ta mua cho nàng để may đồ cưới a.

Nghe hắn nói, hai má Tiểu Hoa bắt gặp đỏ ửng.

- Không được, ta phải quay lại lấy!

Tam Lang vừa nói, vừa xoay người muốn bước đi.

- Bây giờ sao? – Tiểu Hoa kinh ngạc nhìn hắn – Huỳnh vừa mới về mà, còn chưa ăn cơm.

- Không sao, ta đi một lát, rất nhanh sẽ trở về. Thuận tiện gọi Đa đại phu đến xem bệnh cho cô nương này luôn.

Lời chưa nói dứt, hắn đã ra khỏi cửa. Tiểu Hoa ánh mắt buồn bã nhìn theo. Bất chợt, Tam Lang khựng lại, quay lại đối diện với nàng, tay đưa vào trong áo lấy ra một cây trâm ngọc ánh sắc xanh biếc đưa cho nàng.

- Suýt nữa ta lại quên, cái này là ta mua uội, hy vọng uội thích.

Cầm trâm ngọc trên tay, ánh mắt Tiểu Hoa lấp lánh nước mắt, trong lòng một cổ ấm áp cùng hạnh phúc.

- Muội thích lắm. Tam Lang, cảm ơn huynh!

- Muội thích là được rồi – Hắn cười ngây ngốc nhìn nàng – Ta đi đây!

- Ân!

Tiểu Hoa gập đầu nhìn theo bóng hắn xa dần.

4. Chương 4

- Ừ... ừ...

Thiếu nữ trên giường khẽ rên rỉ, thân thể hơi động. Tiểu Hoa đang ngồi bên bàn may hỉ phục, nghe thấy tiếng nàng, liền vội vàng đặt đồ trên tay xuống bàn, chạy lại bên giường, cúi xuống, gọi khẽ.

- Cô nương, cô tỉnh rồi?

- U...

Thiếu nữ chậm rãi mở mắt, chớp chớp mấy cái, lại nhìn chăm chú vào người trước mặt. Ánh mắt của nàng khiến Tiểu Hoa bất chợt rung động. Ngày hôm qua lúc giúp vị cô nương này tắm rửa, thay y phục, nàng đã bị choáng váng trước dung nhan của nàng ấy, ẩn dưới lớp bùn đất là gương mặt mỹ miều, trắng tinh như men sứ, lông mày như vẽ, mi dày cong rợp, mũi cao thẳng sắc nét, môi anh đào chúm chím như nụ hồng mới nở, khiến Tiểu Hoa dù là nữ nhân cũng không nhìn được tim đập thành thịch. Giờ đây, trên gương mặt vẫn còn nhợt nhạt, một đôi thủy mâu trong suốt như pha lê, dường như thờ ơ mà lại hữu lực đang nhìn chăm chăm nàng, làm cho nàng càng thêm lúng túng, nhất thời cứ ngây ra nhìn vị cô nương kia, mãi cho đến khi một thanh âm yếu ớt, thổ thổ cất lên Tiểu Hoa mới giật mình hồi thần.

- Đây là đâu?... Người là ai?

Nhận ra đôi môi nàng đang khô nứt, Tiểu Hoa không vội trả lời, tay rót nước, nhẹ nhàng nâng đầu nàng dậy, giúp nàng uống chút nước, sau đó mới chậm rãi đáp:

- Cô nương, ta tên Tiểu Hoa, đây là thôn Gia Ngư. Hôm qua, Tam Lang ca phát hiện cô gặp nạn trong rừng nên đưa cô về đây. Cũng may là vết thương không nặng, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài hôm là có thể khỏe lại.

- Ân...

Thiếu nữ hơi khê gật đầu, rèm mi cong hạ xuống che khuất đôi đồng tử trong suốt, trán có chút nhíu lại suy tư.

- Cô nương, cô có nhớ mình tên gì, vì sao lại gặp nạn không?

Tiểu Hoa thấy phản ứng của nàng, có chút lo lắng, liền hỏi. Thiếu nữ im lặng hồi lâu mới cất tiếng:

- Ta tên Tuyết.

Sau đó im lặng, không nói gì nữa. Tiểu Hoa trong tâm còn tồn rất nhiều thắc mắc, nhưng thấy nàng nhắm mắt có vẻ không muốn tiếp tục câu chuyện, lại nghĩ đến nàng vẫn còn mệt, nên cũng không cố hỏi thêm điều gì. Dù sao, sắp tới cũng còn nhiều thời gian, gương mặt tươi cười hỏi:

- Vậy ta gọi cô nương là Tuyết Nhi nhé! Cô nương chắc đói rồi, để ta xuống bếp làm chút gì cho cô ăn.

Nói xong, không thấy Tuyết Nhi có phản ứng, Tiểu Hoa nhẹ nhàng đứng dậy đi ra sau nhà.

Còn lại một mình, Tuyết Nhi khê mở mắt, ánh mắt chậm rãi quan sát xung quanh. Hồi lâu, nàng tựa mình muốn ngồi dậy. Những vết thương tuy không nghiêm trọng, nhưng khi nàng cử động cơ thể lại vô cùng đau đớn, hai hàng lông mày bất giác nhíu chặt lại, mồ hôi lấm tấm hai bên thái dương, môi anh đào mím chặt, cổ không bật ra tiếng rên, khó khăn lắm mới có thể khiến cho cơ thể đang đau đớn kia ngồi dậy được, tựa lưng vào thành giường, trong ánh mắt lại toát lên nét vui mừng.

Nàng có cảm giác, điều này là thật. Nàng thật sự đã đến nhân gian.

Trước mắt bỗng chốc hiện ra một gương mặt vô cùng anh tuấn, mái tóc bạch kim nhẹ bay bay, đôi mắt ánh bạc nhìn nàng đầy ôn nhu.

Ngạo Thiên, huynh chờ muội, muội nhất định sẽ tìm thấy huynh!

Hai hốc mắt thoáng nóng bừng, đôi đồng tử nóng trào ra khỏi khóe mắt, lặn nhẹ trên má. Cứ mỗi lần nhớ đến hắn, tim nàng lại nhói đau. Nàng thật rất nhớ hắn! Thời gian trong Phong Yêu Điện dài gấp 10 lần so với bên ngoài, vì vậy, với người khác chỉ là 100 năm chớp mắt, với nàng là 1000 năm mòn mỏi đợi chờ. Điều duy nhất giúp nàng có thể chống chọi lại khoảng thời gian cô độc đó là những ký ức hạnh phúc khi ở bên hắn, cùng ý nghĩ sẽ có một ngày được gặp lại hắn.

Chi...

Cánh cửa gỗ kê khê rồi mở ra, Tiểu Hoa quay lại với bát cháo nghi ngút khói trên tay, mùi hành thơm lừng nhanh chóng lan tỏa trong căn phòng nhỏ. Nhìn thấy nàng đã ngồi dậy, liền nói:

- Tuyết Nhi cô nương, cô đã ngồi dậy được rồi sao?

Bất chợt nhìn thấy nước mắt trên má nàng, Tiểu Hoa hốt hoảng:

- Tuyết Nhi cô nương, có chuyện gì vậy?

Đặt bát cháo xuống cái bàn gỗ nhỏ ở đầu giường, Tiểu Hoa ngồi xuống cạnh Tuyết Nhi, tay vội vàng cầm chiếc khăn tay lau nước mắt cho nàng.

Tuyết Nhi soi vào mắt người đối diện, chỉ thấy phản chiếu lại hình ảnh của nàng cùng sự quan tâm chân tình. Nàng cố lục lọi trong kí ức của thể xác này, hoàn toàn không có sự hiện diện của nữ tử trước mặt. Nói vậy, hai người là hoàn toàn xa lạ. Bất giác, trong lòng nàng có một chút cảm động.

- Ta không sao!

Nghe nàng đáp lại, Tiểu Hoa lúc này mới có chút yên lòng, nâng lên bát cháo đưa đến trước mặt nàng.

- Tuyết Nhi cô nương, cô hôn mê suốt mấy ngày rồi, mau ăn chút cháo cho lại sức đi.

Tuyết Nhi rất muốn từ chối, nói mình không cần ăn, nhưng thể xác lại phản bội nàng, vừa ngửi thấy mùi cháo thơm lừng, dạ dày Tuyết Nhi đã bắt đầu réo gọi. Ai da, con người quả thật là phiền phức.

- Ân... Cảm ơn!

Thanh âm nhỏ nhẹ lại có chút gượng gạo thốt lên, hai tay đón lấy bát cháo trước mặt.

Đúng lúc đó, cánh cửa lại lần nữa bật ra, kèm theo một thanh âm nam tính vang vang:

- Tiểu Hoa, vị cô nương đó tỉnh lại rồi sao?

Tiểu Hoa quay đầu ra cửa, vừa nhìn thấy người mới vào liền vui vẻ thốt.

- Tam Lang ca!

5. Chương 5

Tam Lang tươi cười bước vào phòng, ánh mắt vô tình lướt qua Tuyết Nhi, cơ thể hắn có chút chấn động. Nàng thật đẹp, một vẻ đẹp không gì có thể so sánh nổi, tinh khiết mà mị hoặc, tựa như tiên nữ giáng trần. Trong thoáng chốc, hắn cứ ngây ngốc mà nhìn nàng, trái tim trong lồng ngực lại đập mạnh một cách khó hiểu xen lẫn với một chút nhói đau.

- Tam Lang ca?

Tiểu Hoa nhận ra dáng vẻ kỳ lạ của hắn, liền lại bên hắn, tay nhỏ khẽ kéo ống tay áo của hắn lay gọi, trong lòng mơ hồ có chút cảm giác bất an.

Tiếng gọi của Tiểu Hoa khiến Tam Lang giật mình tỉnh trí. Hắn mới rồi là bị làm sao vậy? Hơi cúi đầu nhìn vào mắt nàng, ánh mắt thâm tình đầy kiên định như muốn nói: “Tiểu Hoa, nàng đừng lo lắng, ta chỉ có mình nàng”, bàn tay to thô ráp ôn nhu vỗ nhẹ bàn tay nàng đang nắm áo hắn.

Tiểu Hoa không phải không biết hắn đối với nàng thâm tình sâu đậm, chỉ là... Vị Tuyết Nhi cô nương kia thật sự rất xinh đẹp, tuy nàng tin tưởng hắn không phải loại người bị mê luyến trước sắc đẹp, nhưng ánh mắt mắt hồn của hắn khi nhìn cô nương ấy không hiểu sao lại khiến nàng cảm thấy bất an. Bàn tay hắn đang đặt lên tay nàng, to lớn, ấm áp, khiến nỗi bất an của nàng dịu bớt. Nàng thật hy vọng vĩnh viễn có thể nắm lấy tay hắn mà đi đến bạc đầu.

Đến khi hai người cùng quay lại nhìn vị Tuyết Nhi cô nương kia, nàng ta đã giải quyết xong bát cháo thơm ngon lúc nãy, đang nhìn chăm chăm vào bọn họ, trong đôi mắt đẹp không bộc lộ một chút suy nghĩ nào.

Ách... Tiểu Hoa thầm nghĩ, là Tuyết Nhi cô nương ăn quá nhanh hay nàng và Tam Lang đã chìm đắm trong thế giới riêng của hai người quá lâu? Gương mặt thanh tú bất giác ửng hồng, vội vàng lên tiếng giới thiệu:

- Tuyết Nhi cô nương, để ta giới thiệu, đây là Tam Lang ca, là huynh ấy đã cứu cô nương về đây.

- Ân!

Tuyết Nhi hơi khẽ gật đầu đối Tam Lang, Tam Lang cũng gật đầu đáp lại, môi hơi chút cười.

- Tuyết Nhi cô nương, cô có cảm thấy có chỗ nào trong người không khỏe không?

Tam Lang ngồi xuống chiếc ghế gỗ cách đó không xa, cất giọng ôn tồn hỏi. Tuyết Nhi hơi suy nghĩ một lúc, rồi chậm rãi lắc đầu. Tam Lang lại hỏi tiếp:

- Vậy cô có nhớ tại sao mình lại gặp nạn không?

Gật đầu không nói.

Tam Lang cùng Tiểu Hoa nhìn nhau, trao đổi một ánh nhìn khó hiểu. Lẽ nào lý do vị cô nương này gặp nạn rất đặc thù, không thể tiết lộ? Đã biết một khi người ta không muốn nói, hỏi nhiều cũng vô ích, vì vậy, hắn không tiếp tục đào sâu vào vấn đề này nữa, lại hỏi sang chuyện khác.

- Cô nương có nhớ người thân của mình ở đâu không? Ta giúp cô liên lạc với họ.

Tuyết Nhi im lặng hồi lâu không đáp, ánh mắt trầm xuống đầy suy tư.

Vị cô nương này sẽ không phải là người thân cũng không còn chứ? Thật đáng thương! Tiểu hoa nhìn nàng đầy thương hại, đôi mắt đã bắt đầu lóng lánh nước.

- Ta không thể về nhà được – Tuyết Nhi bất ngờ lên tiếng – Ta còn phải đi tìm một người!

- Tìm người?!

Cả Tam Lang cùng Tiểu Hoa bật thốt.

- Đúng vậy!

Không để ý đến thái độ của bọn họ, Tuyết Nhi ánh mắt mơ màng, như chìm vào một cõi xa xăm nào đó, trong đôi mắt đẹp như hồ thu thoáng qua một màn sương mù. Thanh âm của nàng nhỏ nhẹ, không nhanh cũng không chậm, dường như không mang theo chút xúc cảm nào, lại khiến người nghe mơ hồ cảm thấy xót xa.

- Ta phải đi tìm một người. Chàng đã đi trước ta từ rất lâu và đang đợi ta, bằng bất cứ giá nào ta cũng phải tìm ra chàng.

Tiểu Hoa nhìn biểu cảm trên gương mặt vị cô nương kia, rõ ràng nàng đang nói chuyện với họ, lại tựa hồ đang thì thầm một mình, gương mặt bình thản lại như ẩn chứa một nỗi đau khôn cùng.

- Người đó là ý trung nhân của cô nương?

Tiểu Hoa cất tiếng hỏi.

Tuyết Nhi xoay đầu lại nhìn nàng chăm chú hồi lâu, bóng chốc nhoén miệng cười. Nụ cười tươi tắn như hoa hướng dương mùa hạ, ánh mắt trong vắt sáng lấp lánh ngập tràn hạnh phúc.

- Chàng là ân nhân của ta, là chủ nhân, là ca ca, là bạn, là người yêu.... Chàng là tất cả thế giới của ta!

.

.

.

Hai ngày sau,

- Đa đại phu, sức khỏe của vị cô nương ấy thế nào rồi?

Tiến Đa đại phu ra bên ngoài, Tam Lang cất giọng hỏi.

- Ừm, sức khỏe của cô nương này hồi phục rất nhanh, bây giờ không có gì phải lo lắng nữa rồi.

- Cảm tạ Đa đại phu mấy hôm nay phải nhọc lòng!

- Không có gì, là trách nhiệm của ta mà. Nhưng Tam Lang này!

Đa đại phu bắt chợt dừng lại, nhìn chăm chăm chàng trai trước mặt, trong mắt ánh lên chút phức tạp, nhưng gương mặt lại mang vẻ đùa cợt.

- Ta thừa nhận là vị cô nương này rất xinh đẹp, nhưng đừng quên rằng người đã có Tiểu Hoa rồi đấy nhé. Hoa đẹp chỉ có thể ngắm, không thể hái!

- Đa đại phu, người nói gì vậy?

Tam Lang đỏ mặt nhìn vị đại thúc trước mặt, tay bối rối gãi gãi tóc.

- Đa đại phu, trong lòng Tam Lang chỉ có duy nhất một mình Tiểu Hoa, vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi!

Chàng trai trước mặt mặc dù vẫn đang xấu hổ ngượng nghịu, nhưng Đa đại phu có thể nhìn thấy trên gương mặt trẻ trung kia là ánh mắt trong sáng, kiên định, không có chút giả dối. Nhớ tới những lần tấn lúc này của mình, lão không khỏi cảm thấy buồn cười.

Phải rồi, hẳn là ai chứ? Là Tam Lang, lão đã chứng kiến hắn từ nhỏ lớn lên, hẳn tuyệt đối không phải là loại người có mới nới cũ, ham mê sắc dục. Trong lòng yên tâm, Đa đại phu mỉm cười từ biệt Tam Lang rồi đi.

Đứng ở cửa, nhìn theo bóng dáng vị đại phu khuất dần, lại nhớ đến lời nói ban nãy của ông, Tam Lang cảm thấy có chút hổ thẹn. Không lẽ tâm tư của hắn bộc lộ rõ như vậy sao? Đến Đa đại phu cũng có thể nhìn thấy? Tiểu Hoa liệu có phát giác ra không? Bản thân hắn thừa nhận, hắn đã choáng váng trước nhan sắc của vị Tuyết Nhi cô nương kia, hơn nữa... Còn có một loại cảm xúc không định hình được, mỗi lần hắn nhìn thấy nàng, trái tim bất giác lại nhói đau một cách khó hiểu. Nhưng tất cả chỉ có thể, người thống trị trong trái tim hắn vĩnh viễn là Tiểu Hoa, người hắn muốn trọn đời, trọn kiếp ở bên cũng là nàng. Chỉ cần nghĩ đến Tiểu Hoa, tim hắn lại cảm thấy ấm áp, môi bất giác nở nụ cười.

Khuất sau cánh cửa, một bóng người lặng lẽ rời đi sau khi nghe xong cuộc trò chuyện giữa Tam Lang và Đa đại phu.

Nàng không phải là kẻ ngốc để không nhận ra cảm giác choáng ngợp của Tam Lang khi nhìn thấy Tuyết Nhi, cũng nhận ra vẻ kỳ quái, mất tự nhiên của hắn mỗi lần tiếp xúc với nàng ấy. Nói nàng không bắt an là nói dối, nhưng nàng vẫn lựa chọn tin tưởng hắn, cố gắng tin tưởng hắn. Tình cảm mười tám năm trời của hai người lẽ nào lại không bằng mấy ngày gặp gỡ ngắn ngủi sao?

Cho dù luôn tự nhủ như vậy, nhưng nàng vẫn chỉ là một cô gái bình thường, trái tim vẫn có những góc tối...

Tam Lang, muội tin huynh, tin những lời huynh vừa nói là sự thật. Huynh nhất định không được để uội thất vọng!

6. Chương 6

Sáng sớm, mặt trời vẫn còn chưa ló dạng đã thấy ba nhân ảnh khe khẽ rời khỏi căn nhà gỗ nhỏ. Một trong số ba nhân ảnh đó lên tiếng:

- Tiểu Hoa, muội cùng với Tuyết Nhi cô nương đứng đây chờ ta đưa xe ngựa tới.

- Được! Huynh đi cẩn thận.

Tiểu Hoa gật đầu đáp ứng, còn không khỏi nói với theo một câu.

Tuyết Nhi đứng bên cạnh nàng, một thân y phục trắng như tuyết cho dù giữa bóng tối vẫn nổi bật, đôi mắt sáng lấp lánh hữu thần nhìn theo bóng lưng Tam Lang đi về phía xe ngựa cách chỗ họ đang đứng độ mười thước, trong lòng thầm nghĩ: Con người thật yếu đuối!

Chỉ trong thoáng chốc, cả ba đã yên vị trên chiếc xe ngựa đơn sơ, Tuyết Nhi cùng Tiểu Hoa ngồi bên trong xe, còn Tam Lang ngồi ngoài điều khiển.

Trải qua mấy ngày tĩnh dưỡng dưới sự chăm sóc tận tình của Tâm Lang vùng Tiểu Hoa, thương thể của Tuyết Nhi đã hoàn toàn hồi phục, nàng lập tức tỏ ý muốn ra đi. Tuy Vương mẫu Nương Nương lên thả nàng đi để tìm Ngạo Thiên, nhưng nàng cũng đã đáp ứng với bà ấy khi có lệnh triệu hồi sẽ lập tức trở về, tránh để Thiên Đế phát hiện gây khó dễ cho Vương Mẫu. Chỉ là... không biết bao giờ phải trở về, nếu không nhanh chóng đi tìm Ngạo Thiên, nàng e bản thân còn chưa tìm được chàng đã phải quay lại Phong Yêu Điện.

Ngạo Thiên! Cái tên này lại khiến trái tim Tuyết Nhi nhói lên, vừa đau đớn lại vừa hạnh phúc, trên tất cả đó là cảm giác tràn ngập chờ mong cùng hy vọng. Nàng tin tưởng bản thân chắc chắn có thể tìm ra Ngạo Thiên.

Nhìn thiếu nữ kiều diễm ngồi bên cạnh đang phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ xuất thần, tuy an tĩnh nhưng cả người nàng vẫn toát ra một thứ khí chất cao quý, chói mắt khiến người khác không thể rời đi ánh mắt, tìm Tiểu Hoa bất giác như bị ai thất lại, sự lo lắng mấy hôm rồi lại càng trở nên nặng nề vây bủa trái tim nàng. Nàng thừa nhận, bản thân đang ghen với Tuyết Nhi cô nương. Cô nương ấy thật xinh đẹp, cả người luôn tỏa ra thứ khí chất cao quý cùng hương thơm nhàn nhạt, trong khi nàng.... Nhìn lại mình, một thân thường phục, chiếc áo vải thô màu nâu cũ kỹ đôi chỗ đã bạc sờn....

Không phải nàng không tin Tam Lang ca, nhưng nàng lo lắng, thực rất lo lắng, lý trí luôn tự nhủ sẽ không vấn đề gì nhưng chung quy trái tim vẫn bướng bỉnh không nghe theo. Vì vậy khi nghe thấy Tam Lang nói sẽ đưa Tuyết Nhi lên trấn giúp nàng tìm người thân, Tiểu Hoa tâm tình vội vã liền đòi đi theo, lấy cớ bản thân đã lâu không lên trấn, rất muốn dạo qua một chút sẵn tiện mua chút đồ chuẩn bị cho hôn lễ. Tam Lang đương nhiên hoàn toàn không nghi ngờ chút nào vui vẻ thu xếp đưa cả hai người đi.

Cứ thế, chiếc xe ngựa mang theo ba con người với ba tâm tưởng khác nhau lộc cộc phi trên trên đường. Lúc bọn họ vào đến thành Khúc Châu, đã là giữa buổi sáng. Tam Lang cho xe dừng trước cửa một quán trà nhỏ, hãm xuống xe, giúp đỡ Tiểu Hoa cùng Tuyết Nhi bước xuống sau đó an trí cho hai nàng ngồi tại quán trà nghỉ ngơi, bản thân thì đi tìm chỗ cất xe ngựa.

- Tuyết Nhi cô nương, cô ngồi xuống đây nghỉ chân một lát, ngồi xe ngựa lâu chắc cô cùng mệt rồi, Tam Lang ca rất nhanh sẽ trở lại thôi.

Tiểu Hoa lôi kéo cánh tay Tuyết Nhi vẫn còn đang ngỡ ngàng ngồi xuống bàn. Thấy có khách, tiểu nhị vội vàng chạy đến, cầm theo cái khăn lau có chút lấm bẩn quệt quệt qua mặt bàn, ngừng đầu hỏi:

- Hai vị cô nương muốn dùng gì?

Ngay lúc ánh mắt tiểu nhị ca tiếp xúc với gương mặt của Tuyết Nhi liền trở nên ngây ngốc, đôi mắt mở lớn, thất thần, đến miệng cũng quên khép lại. Thiên a, trên đời này lại có mỹ nhân đẹp đến như vậy sao?

Thấy biểu hiện của tiểu nhị ca như vậy, Tiểu Hoa chợt cảm thấy có chút buồn cười cùng đồng tình, cất giọng nhỏ nhẹ nói:

- Cho chúng tôi ấm trà cùng mấy cái bánh bao chay là được rồi.

- À... Vâng, vâng. Hai vị chờ một chút, rất nhanh sẽ có thôi.

Tiểu nhị gật đầu như giả vờ, sau đó quay bước rời đi, vẫn không tìm được còn ngoảnh lại ngắm trộm mỹ nhân một cái, báo hại chân hần vị vấp vào cạnh bàn phía trước, đau thấu trời.

Trong khi đó, nhân vật đầu xỏ gây ra tai nạn cho hần hoàn toàn không để tâm chút nào đến những chuyện vừa xảy ra, nàng lặng lẽ đưa mắt quan sát xung quanh.

Khúc Châu là một thành trấn nhỏ, dân cư cũng không đông đúc và giàu có lắm, nhưng so với làng chài nghèo nàng đã ở mấy ngày qua đúng là đông vui hơn nhiều. Trên đường cái người người qua lại, thỉnh thoảng lại tụ lại bên mấy quầy hàng ven đường xem hàng và trả giá. Nhìn thấy một cô bé con được cha mua ột xâu kẹo hồ lô ngào đường, nàng bất giác lại chạnh lòng.

“Ngạo Thiên, kia là cái gì? Có vẻ rất ngon a.”

Nam nhân nhìn lão bá đang cầm trên tay một đồng các xâu kẹo hồ lô ngào đường, đôi mày anh tuấn nhíu lại.

“Thứ đó là độc dược, không thể ăn được!”

“Tại sao? Không phải mọi người đều ăn sao?”

“Nàng là người sao?”

...

- Tiểu Hoa!...

Đang lẳng lẳng ăn điểm tâm cùng uống trà, bất chợt nghe thấy tiếng gọi mình, Tiểu Hoa giật mình ngẩng đầu lên.

- Chuyện gì?

- Thứ kia là gì vậy?

Tuyết Nhi đưa tay chỉ về phía người bán kẹo hồ lô, ánh mắt cũng không rời nơi đó cất tiếng hỏi.

- Cô muốn nói tới kẹo hồ lô sao?

Tiểu Hoa bất ngờ cảm thấy khó hiểu. Tuyết Nhi cô nương này không phải đến kẹo hồ lô cũng không biết chứ.

- Kẹo? Không phải độc dược sao?

- Độc dược?

Tiểu Hoa bật cười.

- Ai bảo với cô như vậy, kẹo hồ lô ăn rất ngon a, cô có muốn ăn thử không?

- Tôi có thể ăn được sao?

Ánh mắt trong veo lúc này quay lại nhìn Tiểu Hoa, khiến nàng chợt cảm thấy thương cảm cho thiếu nữ kiêu diễm trước mặt.

- Được chứ, để tôi đi mua cho cô.

- Hai người đang nói chuyện gì vậy?

Đúng lúc Tiểu Hoa định rời đi thì Tam Lang trở về, hần ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hoa, tự tay rót chén nước giữa cổ uống cạn. Nhìn bộ dạng của hần, Tiểu Hoa mỉm cười dịu dàng, rút khăn tay mang theo người ra giúp hần lau mồ hôi trên mặt.

- Tuyết Nhi cô nương nói muốn ăn kẹo hồ lô ngào đường nên muội đang tính đi mua cho cô nương ấy.

- A, vậy muội đi đi.

Tam Lang thần nhiên nói. Tiểu Hoa nhú mày:

- Huynh không định đi mua giúp bọn muội sao?

- Ta? – Hần nhăn mặt – Ta xin muội, nam nhi đại trượng phu đi mua kẹo hồ lô, thực đúng là mất mặt!

Nhìn bộ dạng của hần, Tiểu Hoa không khỏi bật cười, sau khi bỏ lại hai tiếng “Trẻ con”, nàng ấy đứng dậy hướng về phía người bán kẹo hồ lô đi.

Còn lại hai người, Tuyết Nhi bất chợt hỏi Tam Lang.

- Nam nhân mua kẹo hồ lô khó vậy sao?

Hần có chút ngẩn người, vô cùng kinh hỉ. Tuy ở chung với nhau đã mười mấy ngày, nhưng Tuyết Nhi chưa từng chủ động bắt chuyện với hần, cũng rất ít nói chuyện, vì vật đột nhiên thấy nàng gợi chuyện, hần đương nhiên là bất ngờ.

- Cũng không phải khó, chỉ là... có chút mất mặt, cảm thấy không thích hợp.

- Thế nên mới lừa ta bảo đó là độc dược?

- Sao cơ?

Tam Lang ngẩng đầu nhìn Tuyết Nhi, cảm thấy không hiểu được lời của nàng, nhưng lúc này Tuyết Nhi đã không còn chú ý đến hắn, cứ như chưa từng thốt ra câu kia, ánh mắt lại dõi ra phía ngoài.

Nơi góc đường, Tiểu Hoa đã mua được kẹo hồ lô, nàng hai tay cầm hai xâu kẹo hồ lô, vui vẻ đi về phía hai người, vừa đi vừa vẫy vẫy tay cười. Bất ngờ, tiếng vó ngựa vang lên dồn dập từ phía cuối đường, còn chưa kịp định thần đã thấy một cỗ xe tứ mã đang lao như gió trên đường lớn, nhắm thẳng hướng của Tiểu Hoa mà tới.

Tiểu Hoa sợ ngây người, đứng như phỗng, không thể cử động được. Mọi người trên đường la thất thanh, Tam Lang sắc mặt trắng bệch, đứng bật dậy muốn chạy tới cứu nàng nhưng khoảng cách giữa hắn và Tiểu Hoa quá xa, trong khi cỗ xe ngựa càng lúc càng gần. Chỉ thấy một cơn gió màu trắng lướt qua, cỗ xe ngựa trong nháy mắt chao nghiêng rồi ngã sang một bên, hai bóng đen từ trong xe vọt thoát ra.

Rầm!!!!

Một thanh âm đinh tai nhức óc vang lên, cỗ xe ngã xuống trên đường, bốn con ngựa cũng theo đó ngã sòng xoài trên đất, tám vó giầy dựa trên không trung.

Tam Lang lúc này đã chạy đến nơi, không quan tâm đến cỗ xe ngựa ngã nhào, hắn đi vòng qua phía sau, tìm kiếm thân ảnh của Tiểu Hoa.

- Tiểu Hoa, muội không sao chứ?

Nghe tiếng gọi của Tam Lang, Tiểu Hoa mở mắt ra nhìn, gương mặt vẫn còn tràn ngập sợ hãi. Lúc này nàng mới phát hiện bản thân đang được ôm trong một vòng tay ấm áp.

- Tuyết Nhi cô nương!

Đúng vậy, không biết từ khi nào Tuyết Nhi đã xuất hiện bên nàng, ôm lấy nàng giúp nàng tránh thoát khỏi cỗ xe ngựa điên cuồng kia.

- Không bị thương chứ?

Tuyết Nhi nhàn nhạt cất tiếng hỏi.

- Không, đã tạ cô!

Tam Lang nhìn thấy Tiểu Hoa không vấn đề gì, nhanh chóng tiến tới kéo nàng từ trong ngực Tuyết Nhi ra ôm chặt lấy, ánh mắt không quên hướng về phía Tuyết Nhi tràn ngập cảm kích.

Đúng lúc này, một thanh âm sát phong cảnh vang lên:

- Thật hỗn xược, các người dám chặn đường làm đổ xe của Vương gia?! Đúng là chán sống!

7. Chương 7

Vừa nghe đến hai chữ “Vương gia”, tâm Tam Lang cùng Tiểu Hoa chấn động, vội vàng ngược mắt lên nhìn. Người vừa cất tiếng nói chuyện với bọn họ là một nam tử trạc ba mươi tuổi, thân hình cao lớn, gương mặt rắn rỏi ngăm đen được bao quanh bởi một viền râu đậm càng khiến hắn có vẻ uy vũ. Hắn mặc âu phục của một gia đình, nhưng nhìn vào chất lượng vải thượng hạng có thể biết hắn là gia đình của một gia đình không tầm thường. Tầm mắt họ lại chuyển dời về phía bóng người sau lưng hắn, nhất thời hít vào một hơi, toàn thân chấn động. Nam nhân này mình khoác trường bào màu tím bằng gấm quý giá, gương mặt tuấn mỹ vô song lại mang theo thần sắc lạnh lùng, ánh mắt cao ngạo không ngừng tỏa ra khí chất cao quý, khiến người ta không cách gì có thể ngược nhìn hắn lâu được.

Tam Lang cùng Tiểu Hoa hai người run sợ, vội vàng dắt nhau cùng quỳ xuống.

- Thảo dân có mắt như mù, không biết đây là xe ngựa của Vương gia, vô ý mạo phạm. Kính xin Vương gia rộng lượng bỏ qua.

- Hừ, các người có biết cỗ xe ngựa kia đáng giá bao tiền không? Con đôi hắc mã kia nữa, chính là cực phẩm trong số tuần mã, các người hại nó bị thương, các người bồi thường nổi sao? May mắn là Vương gia nhà ta võ công cái thể, không bị chuyện vừa rồi làm tổn hại, nếu không các người có mười cái mạng cũng không đủ đền bù!

Tên gia đình liên tục phun nước miếng mắng mỏ, chủ nhân của hắc như cũ bang quan đứng phía sau, không tỏ bất kỳ thái độ gì, còn hai kẻ đang quỳ dưới đất thân thể càng lúc càng co rúm lại, run rẩy. Bọn hắc thật đúng là xui xẻo mà, vừa xuất môn, đụng ai không đụng lại đụng ngay xe ngựa của Vương gia. Lần này thì rắc rối to rồi. Bất chợt, một thanh âm nhàn nhạt cất lên.

- Chỉ là cầu nô tài mà cũng dám nhiều lời! Đúng là miệng cho không nói được tiếng người.

- Người!....

Nghe có người mắng mình là chó, hắc giận dữ quay phắt về phía nàng, định bụng sẽ cho kẻ to gan kia một trận, nhưng khi ánh mắt chiếu đến gương mặt nàng, gương mặt bỗng chốc ngây dại. Nàng... nàng thực đẹp! Gương mặt mỹ lệ không tỳ vết, mang theo vẻ yêu mị, tựa như không thuộc về thế giới này.

Tuyết Nhi nhìn gã đàn ông cường tráng kia bằng nửa con mắt, loại người như hắc nàng đã gặp nhiều, vốn dĩ cũng không thêm quan tâm đến hắc, nếu không phải do hắc muốn ức hiếp Tam Lang cùng Tiểu Hoa, nàng cũng sẽ lười, tiếc cùng hắc nói một chữ. Nghĩ đến đây, Tuyết Nhi không khỏi có chút nhú mày. Thực kỳ lạ, không hiểu sao cái khoảnh khắc nhìn thần sắc lo lắng bất an của Tam Lang, tim nàng bỗng chốc thất lại, có cảm giác thật khó chịu. Vì sao vậy? Vì hắc là ân nhân của nàng?

- Diêu Thủy Liên? Người còn sống?

Trong lúc nàng còn đang cảm thấy khó hiểu vì cảm xúc của mình, một thanh âm trầm thấp vang lên bên tai. Thanh âm này vừa lạ, vừa quen khiến nàng không khỏi phải ngẩng mặt lên nhìn.

Một gương mặt nam nhân vô cùng anh tuấn, đôi mày rậm, đường nét khắc sâu, trông mắt thâm u tựa hồ ẩn chứa cả trời bí mật, sống mũi cao thẳng, bạc môi đẹp tựa như vẽ. Trên người hắc vừa toát ra một thứ khí chất uy nghi lãnh ngạo, vừa thâm trầm cô độc, giờ đây, biểu cảm lại thêm phần kinh ngạc.

- Người thật là Diêu Thủy Liên?

Hắc lặp lại câu hỏi, vì nàng không trả lời mà cảm thấy có chút bức bối.

Diêu Thủy Liên? Cái tên này thực quen, mà người nam nhân này cũng thực quen đi. Tuyết Nhi lục lại trong trí nhớ của thân xác này. Đúng vậy, là “thân xác này”, không phải thân xác của nàng. Cho dù Vương mẫu nương nương pháp lực cao thâm đến đâu cũng không có khả năng đưa cả thân xác và linh hồn của nàng ra khỏi Phong Yêu Điện, vì vậy nàng đành phải nhập vào thể xác của người khác để đến nhân gian. May mắn, vừa đến nhân gian đã gặp ngay thân xác của một vị cô nương vừa chết không bao lâu.

Và vị cô nương này chính là Diêu Thủy Liên, mà người trước mặt nàng đây là Kinh thành Tử Vương gia – Lôi Chấn, vị hôn phu của Diêu Thủy Liên.

- Người nhận nhầm người rồi.

Nhàn nhạt nói, nàng đưa tay kéo Tam Lang cùng Tiểu Hoa dậy, ý đồ muốn bỏ đi.

Muốn đi? Làm gì có chuyện dễ như thế chứ? Cánh tay lập tức bị ai đó tóm lấy.

- Nàng nghĩ ta có thể nhận nhầm vị hôn thê của mình?

Ánh mắt lạnh lùng quét về phía hắc.

- Từ bao giờ thì Vương gia ngài quan tâm đến vị hôn thê là ta vậy? Không phải ngài chán ghét việc kết hôn với ta đến mức phải phải người đi giết ta sao?

Một bên mày rậm khẽ nhướng lên, hắc nhìn thái độ lạnh nhạt của nàng, khóe môi không kìm được mà nhếch lên tạo thành một nụ cười.

Thú vị!

Thật sự rất thú vị!

Sao trước đây hần không phát hiện vị hôn thê của mình lại thú vị đến thế cơ chứ? Đúng vậy, nàng nói không sai, hần vốn chán ghét nàng, chán ghét Hoàng thượng chỉ vì muốn ổn định thế cục trong triều đình mà ra một đạo Thánh chỉ buộc hần phải kết hôn với một nữ tử xa lạ. Hần chán ghét gương mặt ngượng ngùng e lệ của nàng mỗi lần nhìn thấy hần, quần lấy hần. Vì vậy, để vứt bỏ cái thứ phiền phức là nàng, hần đành phải nhọc công tiễn nàng một đoạn đến Địa phủ. Không nghĩ tới, nàng cư nhiên không chết, còn trở nên thú vị như vậy.

Gương mặt mỹ lệ đoan trang hiền thực trước kia, giờ khó hiểu lại có thêm một phần yêu mị, ánh mắt nàng lạnh lùng hướng về hần, cảm nhỏ nghênh cao đầy kiêu ngạo, bất giác thật sâu hấp dẫn hần, khiến cho tim hần đột nhiên mãnh liệt đập trong lồng ngực.

Hần vẫn nắm lấy tay nàng, không nói không rằng quay người bước đi. Tuyết Nhi nhú mày, tên nam nhân này muốn kéo nàng đi đâu? Nàng không thèm đi với hần. Đôi chân ngoan cố trụ lại, nàng cố giằng ra cổ tay mình.

- Người muốn kéo ta đi đâu?

- Về Vương phủ!

Hần thản nhiên nói.

- Ta không đi! Buông tay!

- Nàng là vị hôn thê của ta, bất kể nàng muốn hay không đều phải theo ta về.

Tuyết Nhi nhướng mày, nam nhân này thật không biết nói lý lẽ. Trước đây là kẻ nào sai người đi giết Diêu Thủy Liên? Bây giờ lại muốn đưa nàng về Vương phủ làm cái gì? Giết nàng một lần nữa sao? Còn lâu! Nàng bây giờ cũng không phải là Diêu Thủy Liên.

Tuyết Nhi bất ngờ tiến lên trước mấy bước, thu hẹp khoảng cách giữa nàng và hần, tay phải tung ra một quyền hướng lên mặt hần. Không ngờ nàng lại tấn công mình, Lôi Chấn giật mình nghiêng người né tránh, cánh tay buông lỏng, thừa lúc Tuyết Nhi đem tay rút ra, vội lách người tránh xa khỏi hần.

- Nàng biết võ công?

Lôi Chấn cau mày ngạc nhiên.

- Ta chưa từng nói là không biết.

Diêu Thủy Liên là thiên kim Thừa Tướng phủ, đương nhiên không biết võ công, bất quá nàng cũng không phải là nàng ta.

- Lôi Chấn, người nghe cho rõ, kể từ ngày người cho người giết Diêu Thủy Liên, chúng ta đã không còn bất cứ quan hệ gì nữa. Ta bây giờ không phải Thủy Liên, càng không phải là vị hôn thê của người. Ta không muốn phải gặp lại người lần nữa. Cáo từ!

Nói xong, nàng liền xoay người ý muốn đi. Nhìn theo bóng lưng của nàng, khóe môi hần cong lên, ý cười càng lúc càng sâu, không kìm cười mà phát ra thành tiếng. Nàng quả thực rất hấp dẫn hần. Cánh tay Tử Vương gia vươn ra, trong chớp mắt đã tóm lấy cổ ai đó đang quỳ trên mặt đất. Tiếng nữ nhân thét lên chói tai.

- Tam Lang!

Vừa đi được mấy bước, Tuyết Nhi vì tiếng thét này mà quay lại, nhìn thấy Lôi Chấn đang dùng một tay chế trụ cổ của Tam Lang, hần thấy nàng quay đầu lại, âm thầm cười, cánh tay gia tăng thêm lực đạo, Tam Lang vì thế càng thêm đau đớn khổ sở, gương mặt vặn vẹo tím tái. Không hiểu sao vừa nhìn thấy một màn này, trái tim nàng liền vô cùng đau đớn, như có ai dùng dao chém xuống vậy, nhện không được một tay đưa lên nắm chặt lấy ngực.

- Tam Lang! Vương gia, xin ngài, xin ngài rộng lượng tha cho chàng! Tiểu nữ cầu xin ngài, Vương gia!

Tiểu Hoa nhào đến bên cạnh hắn, bắt chập tất cả, hai tay nắm lấy tay Lôi Chấn như cố muốn gỡ chúng ra khỏi cổ Tam Lang, vừa khóc lóc vừa cầu xin. Lôi Chấn liếc nàng bằng ánh mắt chán ghét, chân vung lên một cái, Tiểu Hoa đã bị đá sang một bên, một ngụm máu tươi trào ra khỏi khóe miệng. Tam Lang nhìn cảnh này, vừa đau lòng vừa phẫn nộ, nhưng bản thân hắn cũng không có cách nào thoát ra.

Lôi Chấn nhìn về phía Tuyết Nhi, lạnh lùng mỉm cười.

- Thế nào? Nàng không đi nữa sao?

8. Chương 8

Cố gắng kìm nén cơn đau thắt từ trong lồng ngực, Tuyết Nhi cắn phần nhìn về phía Tử Vương gia.

- Người rốt cục muốn gì?

- Rất đơn giản, chỉ cần nàng chịu theo ta về.

- Dựa vào cái gì?

- Bọn họ.

Lôi Chấn mỉm cười tự tin, tuy rằng lúc này hắn chỉ là đoán mò vì thấy nàng đi cùng với 2 người này, nhưng nhìn thái độ kia của nàng thì hắn dám chắc hai người này có vai trò không nhỏ đối với nàng.

Đê tiện! Bỉ ổi! Vô sỉ! Trong lòng Tuyết Nhi âm thầm mắng tên nam nhân đê tiện trước mắt hàng trăm, hàng ngàn lần, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thần, nở một nụ cười trào phúng.

- Người nghĩ rằng ta sẽ vì những kẻ xa lạ này mà cam chịu quy thuận sao?

- Ta không nghĩ, cũng không vô đoán. Nàng có quyền bỏ đi, ta sẽ không ngăn cản.

Hắn vừa nói, ngón tay vừa siết chặt lại, Tam Lang tức thì cảm thấy một trận khó thở, sắc mặt càng thêm khó coi. Tuyết Nhi nhìn Tam Lang như thế, tâm lại khó hiểu thêm một trận co rút.

Chuyện gì đang xảy ra với ta thế này? Lẽ nào cái cơ thể này bị bệnh hay sao? Tại sao trái tim ta lại đau đớn như thế này?

Cho dù Tam Lang cùng Tiểu Hoa đối với nàng có ơn, nhưng nàng cũng không thể vì cứu bọn họ mà chấp nhận nghe theo tên tử (ở đây nghĩa là chết, tức là TN tử đang mắng Lôi Chấn á, không phải là tên hiệu của huynh ấy nên ta không viết hoa) Vương gia khốn kiếp kia. Nàng phải đi tìm Ngạo Thiên, nàng không biết bản thân có bao nhiêu thời gian, nhất định không thể lãng phí ở đây được.

Nhìn Tam Lang, lại nhìn Tiểu Hoa đang bất tỉnh trên đất, trái tim nàng phân vân, lưỡng lự, nhưng cuối cùng nàng vẫn quyết ra đi.

Tam Lang, Tiểu Hoa, ta có lỗi với các người, ân cứu mạng của hai người, kiếp sau xin đền đáp.

Nhìn bóng dáng nàng lại muốn quay đi, ánh mắt Lôi Chấn lóe lên nham hiểm, hắn vung tay, chưởng một chưởng vào ngực Tam Lang.

- A!...

Tam Lang hét lên một tiếng, cả cơ thể bay lên không trung tạo thành một đường vòng cung đẹp mắt rồi đập vào vách tường gần đó, rớt xuống đất, từ trong miệng học ra một ngụm máu tươi.

Đau!

Đau!

Trái tim nàng rất đau!

Không hiểu sao khi chứng kiến cảnh này tim nàng đau đến không thở nổi, khiến cho nàng không thể đứng vững mà phải ngồi thụp xuống đất, hai tay ôm lấy ngực, thở hổn hển.

Lôi Chấn như không để ý đến phản ứng kỳ quái của nàng, hấn tiến lại gần Tam Lang, nhấc chân, chuẩn bị lại cho hấn một cước.

- Dừng lại!

Thanh âm của Tuyết Nhi vang lên, khiến chân hấn dừng lại trong không trung.

- Dừng lại đi, ta sẽ theo người đi!

Từ đáy đôi mắt sâu thẳm thẳm của Lôi Chấn thoáng hiện một tia đắc ý, rất nhanh đã biến mất. Hấn thu hồi chân.

- Được, nể mặt nàng, ta sẽ tha cho bọn chúng.

Tuyết Nhi nhìn hai cơ thể bất động đầy thương tích trên mặt đất, trái tim dịu đi một chút.

Tam Lang, Tiểu Hoa, coi như là số trời buộc ta phải trả nợ cho các người. Chỉ là.... Vì có gì mà ta lại đau như thế? Vì có gì khi nhìn thấy Tam Lang bị thương tổn, trái tim ta lại đau đớn như muốn rách toác ra?

- Đi thôi!

Không để cho nàng có thời gian tự hỏi, Lôi Chấn đã đến bên cạnh nắm lấy tay nàng kéo dậy. Gã tùy tùng của hấn đã dựng xe ngựa dậy từ lúc nào, thấy chủ nhân mang theo nàng quay trở lại, lập tức vén rèm xe, đối với cả hai cung kính nói:

- Vương gia, Diêu tiểu thư, mời lên xe!

Theo đà kéo của hấn, Tuyết Nhi vô thức lên xe, ánh mắt thủy chung vẫn hướng về hai thân ảnh kia. Nàng cảm giác hình như bản thân đã bỏ qua một chi tiết nào đó rất quan trọng. Có thứ gì đó đang không ngừng kêu gọi nàng, bảo nàng không được đi theo hấn, nhưng bản thân nàng cũng không biết nó là thứ gì.

- Dừng nhìn nữa, ta đảm bảo nàng sẽ không bao giờ gặp lại bọn chúng.

Thanh âm trầm thấp đầy mị lực vang lên bên tai nàng, nghe vào giống như tiếng của ma quỷ từ dưới địa ngục vọng về. Tuyết Nhi giật tay ra khỏi tay hấn, ngồi lui ra cách hấn một quãng xa, ánh mắt chán ghét.

- Người tốt nhất dừng lại gần ta! Ta theo người đi, không có nghĩa ta chấp nhận trở lại làm vị hôn thê của người.

- Nàng vốn là vị hôn thê của ta!

- Từ ngày đó đã không phải! Tướng công của ta, chỉ có thể là một người, và người đó không phải là người.

- Là ai? – Gương mặt Lôi Chấn trở nên đen, bắt đầu tỏa ra sát khí.

- Người định làm gì? Giết huynh ấy sao? Ta nói cho người biết, người so với huynh ấy, vĩnh viễn cũng không thể bằng được.

Lôi Chấn không để ý đến lời nàng nói, hấn nhích người về phía trước, bắt lấy cổ tay thanh mảnh trắng nõn của nàng, kéo lại gần hấn, gần giọng:

- Ta hỏi nàng, đó là ai?

Tuyết Nhi muốn giật tay ra khỏi tay hấn, nhưng lực tay của hấn quá mạnh, nàng căn bản không thể lấy lại tay mình. Lần đầu tiên, nàng cảm thấy tức giận vì đang ở trong thể xác này, nếu nàng còn trong thân hồ ly, hấn sẽ không thể đối nàng như thế. Tức giận, nàng trừng mắt nhìn hấn, vô tâm không biết đôi đồng tử vốn dĩ màu đen, vì cảm xúc của nàng mà đang chuyển dần thành sắc vàng óng sáng như mặt ong

9. Chương 9 End

Lôi Chấn nhìn sự thay đổi màu sắc trong đôi mắt nàng, tâm lý đi từ ngạc nhiên, kinh hoàng đến dần dần bình tĩnh, thế nhưng hấn vẫn cứ nhìn chăm chăm nàng như bị thôi miên, căn bản không thể rời mắt khỏi gương mặt nàng. Tuy rằng ánh mắt nàng đột nhiên chuyển màu thật kỳ lạ, nếu không nói là quái dị, có điều.... màu sắc ấy thật đẹp, vàng óng, sáng sủa như mặt ong, lúc phản chiếu lại ánh nắng từ bên ngoài

kiệu lọt vào, lại tựa hồ như màu hổ phách. Một đôi mắt kỳ lạ, hấp dẫn tới mức khiến cho hắn hoàn toàn quên mất ý thức của bản thân.

Thấy người đối diện đột nhiên không có phản ứng gì, cứ ngây ngốc nhìn nàng, Tuyết Nhi cảm thấy khó hiểu.

- Người làm sao vậy? Tại sao cứ nhìn chăm chăm ta?

- Mắt nàng....

- Mắt ta?

Tuyết Nhi ngơ ngác không hiểu.

- Mắt nàng thật đẹp, giống như hổ phách vậy.

Hắn đơn giản buông một câu, tâm thần vẫn còn chìm trong đôi mắt nàng. Thế nhưng một câu nói này của hắn lại khiến toàn thân Tuyết Nhi rung động. Mắt nàng có màu hổ phách? Làm sao hắn biết được? Chẳng lẽ.... chẳng lẽ mắt nàng đã tự động chuyển màu? Bao câu hỏi dồn dập hiện lên trong đầu, nhưng điều khiến nàng lo lắng nhất chính là gã nam nhân kia sẽ phát hiện ra thân phận thật của nàng, hắn sẽ phát hiện nàng không phải là người. Ký ức của mấy trăm năm trước lại hiện về. Không! Nàng không thể để bị phát hiện được, nếu không nhất định sẽ rất thảm!

Vội vàng giơ tay che khuất đôi mắt của mình, Tuyết Nhi lùi người lại sát vách xe ngựa, quay đầu đi, giả ngốc run giọng nói:

- Người nói gì vậy, mắt ta sao lại có màu hổ phách được chứ? Người nhìn lầm rồi.

- Ta không tin!

Nếu nàng tưởng cứ như vậy có thể lừa được hắn, nàng quả thực là quá ngây thơ rồi. Lôi Chấn không buông tha nàng, nàng lùi, hắn tiến, dễ dàng một lần nữa chụp lấy bàn tay nhỏ bé của nàng giật ra, đồng thời tay còn lại nâng cằm nàng, buộc nàng phải đối mặt với hắn. Động tác của hắn quá nhanh, khiến nàng vì ngỡ ngàng mà quên mất bản thân có thể... nhắm mắt lại không nhìn hắn, ngược lại, còn tròn tròn đôi mắt to nhìn hắn. Hai người, một đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ, một đôi phương mâu hẹp dài thâm thúy trừng một đôi mắt đen tròn lóng lánh.

Đúng vậy! Là màu đen!

Lôi Chấn không kìm được, đưa tay chạm nhẹ lên mắt nàng. Rõ ràng mới lúc nãy hắn còn nhìn thấy đôi mắt nàng có màu hổ phách, có gì bây giờ lại chuyển thành đen rồi? Tuyết Nhi nhìn phản ứng của hắn, cho rằng hắn đã phát giác ra màu mắt khác thường của mình, tim nàng thốt nhiên tăng tốc, một nỗi hoảng sợ tràn ngập cả người khiến cơ thể nhỏ bé không đỡ được mà run rẩy. Không được, nàng còn chưa tìm được Ngạo Thiên, nàng chưa thể kết thúc kiếp sống này tại đây.

- Vương gia, đến nơi rồi!

Đúng lúc này, thanh âm của tên gia đình vang lên bên ngoài xe ngựa. Lôi Chấn khựng lại một giây, sau đó không nói không rằng, nắm chặt lấy tay nàng, vén rèm nhảy xuống xe ngựa. Tuyết Nhi theo lực kéo của hắn, cũng đành phải đi theo. Tâm càng lúc càng hoảng sợ, tên nam nhân này, hắn sẽ làm gì nàng đây?

Bất chợt, kẻ đằng trước đứng lại, đột ngột xoay người nhìn chăm chú nàng khiến Tuyết Nhi cũng phải khựng lại theo. Lôi Chấn nhìn chăm chăm vào đôi mắt nàng, dưới ánh nắng mặt trời, chúng vẫn một màu đen tinh khiết. Kỳ quái, lẽ nào lúc này đúng là hắn hoa mắt.

Thình thịch, thình thịch!

Tim Tuyết Nhi theo ánh nhìn của hắn, cũng càng lúc càng đập mạnh. Thế nhưng, sau khi chăm chú nhìn nàng bằng ánh mắt khó hiểu, hắn không có hành động khác lạ, chẳng qua là lôi kéo nàng vào ngôi nhà trước mắt. Hai người đi lướt qua cánh cửa lớn bằng gỗ đỏ, trên cửa có treo một tấm phù điêu bằng kim loại sáng bóng, ánh mắt Tuyết Nhi lướt qua tấm phù điêu. Chỉ một thoáng, nhưng đủ để nàng biết một điều: ánh mắt nàng đã hồi phục lại sắc đen.

Lôi Chấn không nói không rằng, một đường đưa nàng đến biệt viện ở phía sau, phái hai tỳ nữ tới phục vụ nàng, hay nói đúng hơn là để giám sát nàng, sau đó quay lưng bỏ đi, chỉ để lại một câu nói.

- Ta còn có việc phải giải quyết, tối nay sẽ đến thăm nàng.

Hắn quay lưng đi, được mấy bước lại chững lại, hơi nghiêng người, cũng không nhìn nàng nói:

- Tốt nhất nàng đừng nghĩ đến chuyện bỏ trốn, vì xung quanh biệt viện này đều có thủ hạ của ta canh gác, ta khẳng định cho dù nàng có võ công cái thế cũng không thể thoát khỏi nơi này, trừ phi là mọc cánh.

Hắn vẫn cứ bá đạo như thế.

Một thanh âm vang lên trong đầu nàng, kèm theo một nỗi buồn man mác, nhưng nàng biết, đó không phải là cảm xúc của nàng, mà là tình cảm còn sót lại của thân xác này. Đúng vậy, Diêu Thủy Liên yêu vị hôn phu của nàng ta, bất quá hẳn lại không yêu nàng mà chỉ muốn giết nàng. Còn Tuyết Nhi nàng, vốn không hề muốn dính líu gì đến hắn, lại vô duyên vô cớ hấp dẫn sự chú ý của hắn, để bị hắn giam lỏng như thế này.

Nàng âm thầm thở dài, cảm thấy bản thân thật đúng là xui xẻo. Nhập vào một thể xác mang thương tích nặng nề, phải mất mười mấy ngày mới có thể phục hồi được, những tưởng có thể bắt đầu tìm kiếm Ngạo Thiên, lại bị tên thói Vương gia này bắt giữ.

Ngạo Thiên, ta thật nhớ chàng, rất nhớ, rất nhớ.... Lúc này chàng đang ở đâu? Có nhớ chút nào về ta không? Có biết ta đang tìm kiếm chàng không? Ngạo Thiên, chờ ta, ta nhất định sẽ tìm thấy chàng, chúng ta sẽ vĩnh viễn không rời xa nhau nữa....

Một giọt nước mắt ấm nóng trong suốt lặng lẽ trào ra khỏi khóe mắt nàng.

- Diêu tiểu thư, để chúng nô tỳ giúp người nương thay y phục.

Hai tỳ nữ do Lôi Chấn phái đến tiến tới bên cạnh Tuyết Nhi, muốn giúp cô tắm rửa, thay y phục. Nói gì thì nói, vị Diêu cô nương này là nữ nhân đầu tiên Vương gia tự mình đưa về phủ, không cần hỏi cũng biết đối với Vương gia, vị tiểu thư này rất quan trọng, không chừng còn là nữ chủ nhân tương lai của bọn họ, đương nhiên phải ra sức lấy lòng nàng.

Tuyết Nhi trước giờ không có thói quen gần gũi con người, cuộc sống trước đây của nàng chỉ có một mình Ngạo Thiên, sau khi bị giam cầm trong Phong Yêu Điện lại càng cô tịch, tự dưng bây giờ có thêm hai người xa lạ muốn thân cận, đương nhiên cảm thấy không thoải mái, bọn họ lại gọi nàng là “Diêu tiểu thư” khiến nàng càng khó chịu. Mày phượng khê nhú, nàng lạnh giọng nói:

- Không cần, chỉ cần chuẩn bị nước ấm cho ta rồi lui ra, ta tự mình tắm.

- Dạ.

Hai nha đầu kia sau khi chuẩn bị xong nước ấm cùng y phục cho nàng, liền lui người ra ngoài. Cánh cửa khép lại, Tuyết Nhi cũng buông xuống vẻ mặt lạnh lùng của mình, tiến lại gần bên thùng tắm, đưa bàn tay trắng mịn khẽ vốc một vốc nước lên. Nước ấm vừa phải, trên bề mặt còn rải những cánh hoa hồng thơm ngát khiến nàng thích thú, nhanh chóng cởi y phục bước vào thùng tắm.

Nước ấm khiến cho cả người nàng vô cùng thoải mái, cũng thư giãn rất nhiều, trên miệng vô thức nở một nụ cười ngây ngô, hoàn toàn quên mất bản thân đang bị cưỡng ép ở lại nơi này, vô tư đùa giỡn với những cánh hoa, thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng cười khúc khích nho nhỏ.

Ngoài cửa, ai đó vì nghe thấy tiếng nước bên trong phòng mà cánh tay đã đặt lên cánh cửa lại khựng lại, không đẩy vào. Ai đó đứng dựa cửa, vì nghe thấy tiếng cười khúc khích nho nhỏ của nàng mà bất giác khóe môi cũng cong lên thành một nụ cười.

Hắn lần đầu tiên phát hiện, hóa ra chỉ cần nghe thấy ai đó cười cũng có thể khiến hắn cảm thấy vui vẻ như vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngan-nam-chan-tinh>